

در ريو اتاقمان پر از آب شد و در آسانسور گیر کردیم!

نیما عالمیان: خاطره‌ی خوبی از ۲۰۱۶ ندارم

پینگ‌پنگ ایران برای بسیار از علاقه‌مندان این رشته، در برادران عالمیان خلاصه می‌شود. دو برابر بابلی که سال‌هاست بهترین‌های ایران هستند. نیما عالمیان که در سال‌های ابتدایی، شاید زیر سایه‌ی نوشاد بود، در ادامه آنقدر خوب شد که بارها نوشاد را شکست داد و این بار هم که به طور مستقیم او را از کسب سهمیه بازداشت تا خودش دومین المپیکش را تجربه کند. المپیکی که دوست دارد برخلاف ريو برايش پر از اتفاق‌های خوب، چه پشت میز مسابقه و چه در بیرون میدان باشد.

اگر موافق باشید درباره‌ی حضورتان در ريو شروع کنیم؛ بازی‌هایی که اولین المپیک‌ات را در آن تجربه کردی.

بله. در ريو برای اولین بار در تاریخ تنیس روی میز ایران، در بخش مردان دو سهمیه داشتیم. من که با بردن نوشاد در فینال رقابت‌های انتخابی آسیایی میانه، سهمیه‌ام را قطعی کردم و نوشاد هم پس از آن، با موفقیت در یکی از تورنمنت‌های انتخابی در آسیا توانست برای بار دوم سهمیه بگیرد.

حضور همزمان شما در ريو، یک اولین تاریخی دیگر هم داشت.

بله، ما اولین برادران تاریخ تنیس روی میز در دنیا بودیم که همزمان در یک المپیک حاضر بودیم.

از تجربه‌ی حضور در المپیک در ريو بگوئید، راضی‌کننده بود؟

حضور و تجربه‌ی خوبی بود. به نظرم برای اولین تجربه، بد کار نکردم. در بازی اول رقیب آمریکایی را شکست دادم که همین حالا نفر بیستم دنیااست. نتیجه‌ام در ريو می‌توانست بهتر باشد، اما خب همان هم به نظرم بد نبود.

نوشاد چرا نتیجه‌ی خوبی نگرفت؟

نوشاد در المپیک لندن برای اولین بار شرکت کرده بود، عملکرد خیلی خوبی داشت، اما در بازی‌های ۲۰۱۶ ريو روی فرم نبود و نتوانست آنطور که باید، نتیجه بگیرد.

در برخی رشته‌ها، رقابت‌های آسیایی و جهانی شاید دشوارتر از

المپیک باشد. در تنیس روی میز هم همینطور است؟

ببینید سطح المپیک خیلی بالاست چون بازیکن‌ها انتخاب می‌شوند و بهترین‌های جهان، قاره و هر کشور در آن شرکت می‌کنند. باین حال شاید بشود گفت در تنیس روی میز، رقابت‌های قهرمانی جهان دشوارتر است، چون همه‌ی خوب‌ها هستند و در فیلترهای انتخابی، برخی از آنها کنار نمی‌روند.

حضور در المپیک، تجربه‌ای فراموش‌نشدنی برای همه‌ی ورزشکاران است. از ريو خاطره‌ی خاصی ندارید؟

خاطره که چه عرض کنم. راستش را بخواهید ريو المپیک خوبی برای ما نبود و خاطره‌ی چندان خوبی نداریم. شرایط

میزبانی برزیلی‌ها بسیار بد بود. به لحاظ امکانات در سطح بسیار پایینی قرار داشتند. اتاق ما آنقدر کوچک بود که دو قدم هم نمی‌شد در آن راه رفت. یک روز هم وقتی دوش گرفتیم، تمام اتاقمان پر از آب شده بود. روز قبل از مسابقات هم در آسانسور گیر کردیم و آنقدر استرس به همه وارد شد که مربی تیم زنان و یکی دیگر از اعضای تیم، نزدیک بود کارشان به اورژانس بکشد. از بحث غذا هم نگوییم که همش همان گوشت‌های معروف برزیلی که می‌گویند را مدام به خورد ما می‌دادند که خیلی کیفیت پایینی داشت.

پس امکانات در حد مسابقات دانش‌آموزی قهرمانی کشور بود؟

خیلی بدتر از آن. در بسیاری از رقابت‌های سطح پایین ایران هم امکانات از چیزی که در برزیل دیدیم، بهتر است. امیدوارم در توکیو شرایط خیلی بهتر باشد.

برسیم به توکیو. یک بار دیگر نوشاد را در آسیای میانه شکست دادی و سهمیه گرفتی.

بله خب تاحدودی از قبل هم مشخص بود که رقابت اصلی برای کسب سهمیه در آسیای میانه، بین من و نوشاد است و هرکس که پیروز شود سهمیه را می‌گیرد. باین حال این بار برخلاف دوره‌ی گذشته، در نیمه‌نهایی با هم بازی کردیم و خدا را شکر من پیروز شدم و سهمیه گرفتم.

همه امیدوار بودند که نوشاد از طریق رنکینگ بتواند سهمیه بگیرد، چرا این اتفاق نیفتاد؟

اگر مثل دوره‌ی پیش سهمیه‌ها را توزیع می‌کردند، به نوشاد هم سهمیه می‌رسید، اما سیستم جدید همه‌چیز را خراب کرد. در این سیستم، تعداد ورزشکاران زن از مردان هم بیشتر است و به این دلیل به نوشاد سهمیه نرسید.

المپیک بدون نوشاد چطور خواهد بود؟

به‌طور قطع سخت است. از سن خیلی کم بیشتر مسابقه‌های مهم را با نوشاد رفته‌ام و المپیک قبل هم همینطور. خیلی سخت است اما خب به‌ترتیب ورزش همین است و کاری نمی‌شود کرد.

فکر می‌کنید در دومین تجربه‌ی المپیکی چه نتیجه‌ای بگیرید؟ می‌شود به شگفتی فکر کرد؟

المپیک میدان بهترین‌هاست و همه برای حضور در آن انتخاب شده‌اند. باین حال هیچ‌چیزی غیرممکن و نشدنی نیست و من تمام تلاشم را خواهم کرد که بتوانم بهترین نتیجه‌ی ممکن را بگیرم.